

Джон Уиндъм

Неотразим аромат

Макар да бе очаквала този миг почти половин час, мис Мелисън потръпна, когато вратата изскърца и добре познатият глас рече:

– Добро утро, мис Мелисън.

– Добро утро, мистър Елтън – отвърна тя, без за повдигне глава и без да откъсне поглед от фирмените писма на бюрото.

Докато той окачваше палтото и шапката си, тя се изправи, отиде до картотеката и се разрови в картоните. Лицето ѝ пламтеше. От опит знаеше, че това бързо ще премине и ще може да работи спокойно.

Когато се поуспокои, се обърна – мистър Елтън преглеждаше сутрешната поща. Беше млад, с приятна външност, не много висок, но с добра фигура. Тъмнокестенява коса, леко наивен поглед и приветлива усмивка. Точно тези детайли го правеха привлекателен за мис Мелисън.

– Май днес нямаме никакви делови срещи, освен обяда с мистър Гросбюргер, нали?

– Да, мистър Елтън, само обяда.

– Не го подценявайте. Мистър Гросбюргер може да ни направи богати.

В отговор тя само кимна.

– Нима не вярвате?

– Какво да ви кажа... Винаги в последната минута ще изплува нещо неочаквано и плановете рухват...

– Не, вече ще съм по-умен. Повече никакви авантюри. Получих добър урок. Вече зная, не трябва да се изобретява нещо ново, по-добре е да усъвършенстваш някой добре познат продукт, да рекламираш предимствата му пред своите конкуренти и работата е вързана в кърпа.

– Дай Бог, мистър Елтън – кротко рече мис Мелисън.

– Дълбока увереност в успеха – ето какво не ви достига, мис Мелисън. Аз отивам в лабораторията. И не забравяйте, моля ви, че се пише „продукт“, а не „прудукт“.

Останала сама, мис Мелисън извади от чантата си огледалце и се захвана да изучава лицето си. Едно, без съмнение, мило лице с формата на сърце, с правилен нос, не много тънки устни и кафяви очи под кадифени мигли. Леко кайсиевият оттенък му придава особена свежест. Но такива лица има хиляди, даже милиони, пък като прибавим и последните успехи на козметиката... Конкуренцията е сериозна.

Мис Мелисън въздъхна, прибра огледалото и делово пъкна лист в пишещата машина. Докато пишеше, мислите ѝ бяха устремени към мистър Елтън. Колко е недооценен! – възнегодува тя. В епохата на Едисън

би бил световноизвестен изобретател, истински национален герой. А сега гледат на него като на досадник и му плащат, за да не изобретява. Пък и работата не е само в парите. Изобретателят е творец, иска създаденото от него да носи полза. Например последния път, когато изобрети негорлива хартия. Шефовете на застрахователните компании и магнатите от дърводобива мигом скочиха и заплашиха да затворят лабораторията. А работниците заплашиха да го пребият.

И сега пак е захванал поредната авантюра, при това в козметиката и парфюмерията, където нищо не разбира. А онези не са глупаци. Казва, че е получил пореден урок, но пак ще го смажат като хлебарка. Вярно е, всеки път успява да получи добри отстъпки, но после изпада в ужасно настроение и всички наоколо трябва да ходят на пръсти.

Да, на него явно му е нужна опора в живота, някой, който да е редом, да го подкрепя морално, да се грижи за него...

Тук мис Мелисън случайно погледна часовника, ужаси се и бясно заудря по клавишите.

Точно в дванайсет и половина дойде мистър Елтън и започна да облича палтото си.

– Няма ли да ми пожелаете успех, мис Мелисън?

– Разбира се, мистър Елтън.

– Гледате на мен като на дете, което не трябва да излиза самичко на улицата.

– Какво говорите, аз просто...

– Този път може да не се вълнувате, нямам намерение да правя революция. Виждате ли това шишенце? – и извади от джоба си малко флаконче. – Просто ще кажа на мистър Гросбюргер, че една капчица от тази течност, пусната в парфюм, е напълно достатъчна да премаже конкурентите. Нарича се „съставка X“. Или нещо подобно.

– Да, мистър Елтън – неуверено промърмори мис Мелисън.

Той мушна флакончето обратно в джоба и напипа някакъв плик.

– О, съвсем забравих. Това е формулата на препарата. Не е ли по-добре да я скрием в сейфа?

– Разбира се, мистър Елтън, веднага ще го прибера. И най-искрено ви желая успех.

– Благодаря. Сигурно ще се върна преди да си тръгнете.

Тя скри плика с формулата в чекмеджето на бюрото и пое към лабораторията.

Мистър Деркс беше сам, всички останали бяха отишли да обядват. При вида на секретарката на шефа той застина с епруветката в ръка.

– Какъв подарък на съдбата, мис Мелисън, можем да сме само двамата почти цял час! Знаете ли колко съм мечтал за това! Вие сте една толкова...

– Зарежете излиянията, мистър Деркс – каза тя с известно раздражение. – Не съм дошла да това. Къде е банката с препарат шейсет и осем? Мистър Елтън ме помоли да я затворя в сейфа.

– Благодарумно от негова страна.

Той огледа редиците от стъкленици и взе една от тях. Беше почти пълна.

– И внимателно, мис Мелисън, тази течност е по-силна от джина, по-опасна от него, да не говорим за цената.

– Благодаря ви, мистър Деркс – рече тя вежливо.

– Няма нужда. Колко често си мисля: ако мис Мелисън не беше секретарка, а лаборантка...

– Моля ви, престанете.

– Е, такъв е животът – въздъхна мистър Деркс и отново разклати епруветката.

Като се върна в офиса, мис Мелисън постави колбата на бюрото си и я загледа. После извади плика от чекмеджето, прочете отново записката, въздъхна, сложи изписания лист в пепелника и го запали. Хартията изгоря по-бързо от онези мостове, които тя бе запалила след себе си си. Но принципът е един и същ. После облече мантилото си и тръгна да обядва. От единия джоб стърчеше колбата с препарат шейсет и осем, който тя отнесе.

Сред търговците мистър Гросбюргер бе по-известен като „Диана Мармион“, защото беше шеф на фирмата, пуснала на пазара козметика и парфюмерия за „очарователните ...сетгодишни“. Беше един от водещите в бизнеса, но бе запазил за себе си „свежото дихание на неизкушената младост“.

Тънкостите на благовонната индустрия бяха напълно непознати за Майкъл Елтън, който не правеше никаква разлика между одеколон и тоалетна вода. Затова не бе изненадващо, че след обилния обяд с Гросбюргер, Майкъл разбра, че не е намерил верния път към сърцето на бизнесмена, затова в офиса го удари на екзотика, възторзи и страсти. Гросбюргер се?!?!?!?!?расноречието му, спокойно обяснявайки, че неговата

фирма е специализирана на очарование, невинност и свежа утринна роса.

Но не е лесно да спреш Майкъл. Беше си подготвил тактика и продължаваше да я следва. Докато мистър Гросбюргер не скочи.

– Разберете, млади момко, моите клиентки са нежни, крехки, млади създания, а не малолетни представителки на най-древната професия! По-добре се обърнете към някоя френска фирма.

По лицето на Елтън пробяга сянката на разочарованието.

– Ама вие изпускате изключителен шанс в живота си! – възкликна той.

Това не направи никакво впечатление на Гросбюргер, целият му ден минаваше в нюхане на аромати. Но тъй като не искаше да изглежда назадничав, каза:

– Добре де, дайте го. Може нещо да ви посъветвам.

Майкъл измъкна от джоба си флакончето и го постави на масата. Мистър Гросбюргер го взе, измъкна тапичката и го поднесе към носа си. После се навъси и изгледа Майкъл сърдито.

– Вие какво, момко, подигравате ли ми се? – възкликна гневно.

Елтън го успокои като обясни, че този препарат изобщо не е парфюм, а ново вещество без цвят и мирис, активизиращ елемент, използван още от древните производители на благовония. За да действа, трябва леко да се подгрее, както например при подобряването на вкуса на коняка. Гросбюргер го слушаше, колебаещ се между негативизма на дългогодишния опит и възможността да открие нови перспективи на пазара.

– Дайте ми флаконче от ваш парфюм, няма значение какъв, и веднага ще се убедите – каза Майкъл.

Мистър Гросбюргер се усмихна иронично, но извади едно шишенце с етикет „Утринни пъпки“. Елтън добави две капки от своя препарат и разклати флакончето.

– Сега повикайте за минутка вашата секретарка – каза.

Гросбюргер натисна бутона и мис Бойл се появи мигом. В същото време Елтън плътно затъкваше ноздрите си с памук.

– От дългата работа с препаратата получих възпаление на лигавицата – обясни той.

Първото, което би ти хрумнало, щом видиш мис Бойл, е, че природата се е отнесла твърде жестоко с нея. Но тъй като алтернативата за друга секретарка би взривила яростта на мисис Гросбюргер, тя бе задължена да изпълнява ролята си на деловодителка.

Елтън се усмихна и я помоли да капне мъничко от парфюма върху носната ѝ кърпичка. Мис Бойл смутено се съгласи. Той внимателно отмери две капки.

Секретарката поднесе кърпичката към носа си.

– Да, съвсем като нашия „Утринни пъпки“ – зарадва се тя и размаха кърпичката. – Ама какво ви става, мистър Гросбюргер?! – възкликна и изненадата ѝ бе съвсем оправдана: шефът ѝ изглеждаше като човек, който трудно се владее и руши някаква вътрешни задръжки.

Накрая той проговори задъхано:

– Мис Бойл, Хермиона, скъпа! Ами аз съм бил сляп! Ще ми простиш ли някога?

Мис Бойл приbledня и отстъпи.

– Но... мистър Гросбюргер – едва промълви тя.

– Не, никога вече така официално. Наричай ме просто Сам, аз съм твоят Сам, Хермиона. Боже мой, колко сляп съм бил! Очаква ни райско блаженство, ти само протегни ръка. Как досега не съм разбирал, че ти, очарователната Хермиона, си център и смисъл на съществуването ми! Ела в прегръдката ми!

Мистър Гросбюргер се изправи и тръгна към мис Бойл, широко разгънал ръце.

– Помогнете! – изблея изплашената секретарка и се впусна към вратата. – Спрете го!

Елтън разбра, че е време да се намеси. Счупи ампулата с амоняк, която носеше за всеки случай, и я поднесе под носа на Гросбюргер. Секретарката използва суматохата, за да избяга. Парфюмерийният магнат дойде на себе си след няколко секунди.

– Мамка му! – възкликна той, изтривайки потта от челото си. – Виж ти какво приключение. И то с кого – с мис Бойл!

Елтън извади тампоните от ноздрите си и се извини на мистър Гросбюргер за малко повишената концентрация на препарата, шишенчето било малко, трябвало да се добави само една капка. Но мистър Гросбюргер е схванал идеята, нали? Босът каза лаконично „да“. Докато идваше на себе си, в него заработи инстинктът на делови човек и му подсказа, че това е от онези редки случаи в живота, които не бива да се изпускат. Всички босове в парфюмерийния бизнес биха продали душите си на дявола за такава възможност да подобрят изделията си. Майната им на всички тези „Утринни пъпки“, „Вечерен бриз“, „Горска свежест“! С новия препарат „Диана Мармион“ направо ще нокаутира разните тамшанели, кристиандиори, херери и други бастиони на благовонията така,

че от тях няма да остане камък върху камък!

– Трябва да прибавим някакъв зноен аромат, нещо страстно. Трябва да поръчаме на дизайнера специален флакон, защото това са мангизи, млади момко, много мангизи! Разбира се, в началото ще има проблеми с търсенето, но добрата реклама... Да, между другото, как да наречем новия парфюм?... Аха, измислих го: „Съблазън“.

– Няма ли да е малко такава... фриволно? – попита Майкъл.

– Напротив, особено ако се напише на френски и се произнася по френски маниер „Seduction“. Повярвайте ми, момко, в тая работа аз съм от стара коза яре. Кажете, а не може ли препаратът да се получи във вид на прах? За да се добавя например към пудрите за лице... Помислете.

После се захванаха да съставят договора, мистър Гросбюргер не обичаше да се разтакава.

Час по-късно Елтън излезе от кабинета на Гросбюргер твърде доволен. Минавайки край писалището на мис Бойл, той задържа дъх и се усмихна мило на своята неволна помощница. Но тя дори не го забеляза. Беше заета с една ужасно трудна, но приятна работа – да удържа в юздите им неколцина млади мъже с лица на влюбени до идиотия.

Приповдигнатото настроение не напусна Майкъл Елтън до офиса му. Остана мъничко обиден, че мис Мелисън не откъсна поглед от пишещата машина, когато той влезе.

– Хей, вие! – извика Майкъл весело. – Не ви ли интересуват резултатите от преговорите? Добре, за ваше сведение, всичко мина по-добре от очакваното – нашият препарат става, и то как! Скоро ще бъдем богаташи. Какво мислите по въпроса, мис Мелисън?

– Аз такава... много се радвам, мистър Елтън – отвърна тя неуверено.

– Да, но не ви личи. Случило ли се е нещо?

– Нищо, мистър Елтън. Наистина се радвам.

– Защо тогава очите ви са влажни? – Той се приближи до бюрото. – От радост ли? – Помълча, защото не знаеше как да продължи. – От вас се носят приятни ухания. Как се казва парфюмът?

– Май „Пролетни пъпки“ – прошепна мис Мелисън и избърса носето си. – Аз такава... – Внезапно млъкна и впери очи в шефа. В погледа му забеляза нещо, което не беше виждала досега.

Майкъл Елтън гледаше секретарката си, сякаш я виждаше за пръв път. Беше цялата озарена, сякаш увенчана с ореол. Не беше виждал нищо подобно. Отиде до нея, хвана я за ръце и я накара да се вдигне.

– О, мис Мелисън! Скъпа Джил! – възкликна той. – Изглежда съм бил сляп! О, моя очарователна, възхитителна Джил!

Гърдите ѝ изпуснаха неволен възглас на облекчение.

Е, разбира се, предстоеше ѝ да обяснява някои неща, много повече – да излъже, но играта си заслужаваше: съдържанието на бутилката би ѝ стигнало до свършека на света. А засега...

– Скъпи, скъпи мистър Елтън – нежно измърка тя.

КРАЙ

© 1954 Джон Уиндъм

John Wyndham
Heaven Scent, 1954

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Зона F“, бр.2/2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11213>]